

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 541/2023-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO 50 680 552, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 252/2021 z 29. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. októbra 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať im primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania. Súčasne navrhujú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 124/2019-359 zo 4. decembra 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 21/2018-235 z 27. marca 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) ako žalovaní zaviazaní zaplatiť žalobcovi – Štátnemu fondu rozvoja bývania sumu 16 310,31 eur s príslušenstvom.

3. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie v rozsahu výroku I, ktorým bol rozsudok okresného súdu potvrdený (teda nenapadli tú časť výroku, ktorým bol rozsudok okresného

súdu zmenený tak, že v časti o nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 849,48 eur bola žaloba zamietnutá), vo výroku II a výroku III (o povinnosti zaplatiť trovy konania) a rozsudok okresného súdu napadli v rozsahu výrokov II a III. Dovolanie odôvodnili dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ako aj § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 2Cdo/252/2021 z 29. júna 2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) dovolanie sťažovateľov zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia považujú napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, svojvoľné, riadne neodôvodnené, ktorým bolo zasiahnuté do ich základného práva na súdnu ochranu. Najvyšší súd pri výklade pojmu dodávateľ nezvolil eurokonformný výklad vnútroštátnych predpisov.

5. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že *de facto* nedošlo k uplatneniu tohto dôvodu, a preto jeho dôvodnosť nie je daná. S uvedeným posúdením sa sťažovatelia nestotožňujú a považujú ho za formalistické, pretože v dovolaní konkrétne uviedli, že naplnenie tohto dôvodu vidia v súdmi aplikovanom výklade, pri ktorom sa odklonili od záverov Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) vo veci C-147/16, čo žiadnym spôsobom neodôvodnili, čím porušili právo sťažovateľov na riadne a presvedčivé odôvodnenie, a zároveň nepriznali sťažovateľom postavenie spotrebiteľov, nezohľadňujúc špecifickú právnu ochranu podľa čl. 38 Listiny základných práv Európskej únie a právnu úpravu k zaisteniu tejto ochrany. Sťažovatelia aj na s. 5, 8, 10, 11 v dovolaní riadne vymedzili, čo považujú za porušenie práva na spravodlivý proces.

6. Podľa sťažovateľov sa za porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle judikatúry najvyšších súdnych autorít považuje aj neaplikovanie príslušnej právnej normy na zistený skutkový stav zo strany súdu.

7. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP najvyšší súd podané dovolanie vyhodnotil ako podané podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a posúdil ho v tejto časti ako neprípustné, poukazujúc na svoje predchádzajúce rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/106/2018, sp. zn. 8Cdo/9/2019 a sp. zn. 8Cdo/164/2019. Následne najvyšší súd (bod 16 odôvodnenia) zdôvodnil nevhodnosť aplikácie rozsudku SDEÚ vo veci C-147/16 na prejednávajúcu vec a tiež konštatoval, že nevidí dôvod na postúpenie veci veľkému senátu najvyššieho súdu, keďže sa stotožňuje so závermi uvedenými v predchádzajúcom rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/106/2018 z 29. apríla 2019.

8. Podľa názoru sťažovateľov porušil najvyšší súd ich označené práva v troch smeroch:

a) Nepriznal sťažovateľom postavenie spotrebiteľov, teda aplikoval na ich právnu vec úplne iné odvetvie práva, než ktoré malo byť použité, čím sťažovateľom odňal celý rad práv. Ústavný súd preto musí zodpovedať otázku, či sťažovatelia majú alebo nemajú postavenie spotrebiteľov. Posúdenie tejto otázky patrí medzi povinnosti súdu, ktoré musí vykonať *ex officio* bez návrhu strany konania. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí neposúdil postavenie žalobcu ako dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, posudzovaný právny vzťah podriadil pod normy Obchodného zákonníka napriek tomu, že § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavuje

transpozíciu smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“), a preto nie je možné vykladať pojem dodávateľ bez zohľadnenia eurokonformného výkladu. Zmluva medzi žalobcom a sťažovateľmi bola uzatvorená podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 124/1996 Z. z.“), pričom sťažovatelia uzavreli zmluvu ako spotrebiteľia podľa zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), keďže pridelené finančné prostriedky použili na svoju priamu potrebu, ako to vyplýva z účelu zmluvy, ktorá je typovou zmluvou podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Pre posúdenie, či sa žalobca považuje za dodávateľa, nie je podstatné jeho postavenie (verejné alebo súkromné), ale skutočnosť, či konanie žalobcu možno subsumovať pod pojem „*konanie s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu*“, ako to upravuje smernica 93/19/EHS v čl. 2 písm. c), ako aj rozsudok SDEÚ vo veci C-147/16. Z okolností veci je zjavné, že žalobca konal v rámci svojej činnosti a obchodov, na ktoré bol zriadený a ktoré je potrebné vykladať extenzívne, sťažovatelia nekonali v rámci podnikateľskej činnosti, navyše ich zmluvný vzťah bol založený zmluvou o úvere, pričom za svoje služby žalobca inkasoval odplatu. Nesprávny je preto záver najvyššieho súdu, že smernica 93/13/EHS sa na posudzovaný právny vzťah nevzťahuje. Za zmätočný a nepreskúmateľný považujú sťažovatelia aj záver dovolacieho súdu, že žalobca ako účelový fond zriadený štátom si nemôže v zmluvách o poskytnutí podpory dohodnúť podmienky, ktoré by nemali oporu v zákone, keďže žiadne také obmedzenie im nie je známe a nie je vylúčené, že žalobca začlení do zmluvy aj neprijateľné zmluvné podmienky. Najvyšší súd napriek totožnosti veci s vecou posudzovanou SDEÚ pod C-147/16 a napriek povinnosti eurokonformného výkladu zaujal vo veci opačný názor. Obdobný záver vyplýva aj z rozsudku SDEÚ vo veci C-59/2012. V danej súvislosti sťažovatelia poukázali tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/74/2018 z 30. mája 2019, v ktorom boli dôkladne uvedené argumenty odôvodňujúce nevyhnutnosť posúdenia žalobcu ako dodávateľa v predmetnom spore.

b) Sťažovatelia nedostali odpovede na relevantné otázky uvedené v ich dovolaní, v ktorom poukazovali na nesprávnosť záverov najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/106/2018.

c) Najvyšší súd sa odklonil od záverov uvedených v rozsudku SDEÚ vo veci C-147/16 a svoj odklon riadne neodôvodnil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľov v konaní o zaplatenie sumy 16 310,31 eur s príslušenstvom, v ktorom sťažovatelia vystupujú v procesnom postavení žalovaných, od ktorých žalobca požaduje zaplatenie predmetnej sumy na základe uzatvorenej zmluvy o poskytnutí podpory podľa ustanovení zákona č. 124/1996 Z. z., na základe ktorej im bola poskytnutá podpora vo forme úveru, s ktorého splácaním sa sťažovatelia dostali do omeškania, a preto žalobca od uvedenej zmluvy odstúpil. Následne strany sporu uzatvorili dohodu o splatení dlhu, v zmysle ktorej sťažovatelia dlh uznali, čo sa týka dôvodu a výšky. Sťažovatelia predovšetkým nesúhlasia s právnym posúdením nimi uzatvorenej zmluvy so

žalobcom, ktorú považujú za spotrebiteľskú, pretože žalobca spĺňa znaky dodávateľa podľa § 52 Občianskeho zákonníka a dožadujú sa, poukazujúc na rozhodnutie SDEÚ vo veci C-147/16, aplikácie eurokonformného výkladu v ich právnej veci.

10. Pri prieskume ústavnej sťažnosti sťažovateľov ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania (strany sporu) pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

11. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

12. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (II. ÚS 581/2017).

13. Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnili tým, že procesným postupom krajského súdu (ako aj okresného súdu) im bolo znemožnené uskutočňovať im patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, teda uplatnili dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Rozsudok krajského súdu tiež spočíva podľa názoru sťažovateľov v nesprávnom právnom posúdení veci [§ 421 ods. 1 CSP].

14. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To, samozrejme, neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

15. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd sa dovolacími námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľov, ktorou odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keď konštatoval, že sťažovatelia žiadnym konkrétnym spôsobom nešpecifikovali dôvodnosť tohto dovolacieho dôvodu, a preto dovolanie v tejto časti posúdil ako nedôvodné. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia v dovolaní vo vzťahu k predmetnému dôvodu zmätočnosti namietali odklon krajského súdu, ako aj okresného súdu od záverov SDEÚ vo veci C-147/16 ako najvyššej súdnej autority a súčasne nesprávne rozhodnutie vo vzťahu k nepriznaniu im postavenia spotrebiteľov, teda v podstate nesprávnosť právneho posúdenia, ktorú však nemožno zahrnúť pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Totožné námietky sťažovatelia napokon uplatnili aj ako dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP.

16. Ústavný súd konštatuje, že prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP je vymedzená taxatívne. Sťažovatelia ako dôvod prípustnosti nimi podaného dovolania uviedli dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc na to, aby posúdil, pod ktorý dôvod prípustnosti riešenia sťažovateľmi nastolená právna otázka spadá. Vychádzajúc z obsahu dovolania, najvyšší súd vyvodil, že sťažovatelia uplatnili dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda namietali „odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, a z tohto pohľadu najvyšší súd rozhodol o prípustnosti ich dovolania.

17. Ústavný súd tiež konštatuje, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, prípadne ktoré z iného dôvodu predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

18. Jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Predvídateľnosťou rozhodovania sa naplňuje materiálne chápanie právneho štátu a vylučuje sa priestor na prípadnú svojvôľu. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99).

19. Najvyšší súd v bode 14 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konkretizoval svoje predchádzajúce rozhodnutia [sp. zn. 4 Cdo/106/2018, sp. zn. 8 Cdo 9/2019 a sp. zn. 8Cdo/164/2019 (správne sp. zn. 8Cdo/64/2019, pozn.)], ktoré je potrebné v právnej veci sťažovateľov vo vzťahu k nimi položenej dovolacej otázke [„či žalobca uzatvorením zmluvy o poskytnutí podpory podľa ustanovení zákona č. NR SR 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov s fyzickou osobou uzatvára spotrebiteľskú zmluvu spĺňajúcu kritériá ustanovenia § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, resp. inej právnej normy, a teda či sa na uvedený právny vzťah majú aplikovať platné a účinné právne predpisy Slovenskej republiky, resp. újny predpisy upravujúce ochranu spotrebiteľa (t. j. či zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy), alebo je uvedená aplikácia v danom prípade vylúčená“] považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd následne (bod 15 odôvodnenia) rozsiahlo

poukázal na odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo 106/2018, v ktorom už bolo postavenie žalobcu posudzované so záverom, že nejde o „dodávateľa“ v zmysle čl. 2 písm. c) smernice 93/13/EHS a ním uzatvorené zmluvy nemajú charakter spotrebiteľských zmlúv.

20. Sťažovatelia sa domáhali predovšetkým aplikácie rozsudku SDEÚ vo veci C-147/16 a eurokonformného výkladu, pričom v dovolaní namietali, že krajský súd sa odklonil od tohto rozhodnutia, čo riadne neodôvodnil. Z predložených príloh vyplýva, že odvolací súd sa k predmetnému argumentu sťažovateľov vyjadril (bod 32 odôvodnenia rozsudku krajského súdu), konštatujúc, že rozsudok SDEÚ vo veci C-147/16 sa týka poskytovania bezúročných pôžičiek študentom, a preto nepovažoval za správne aplikovať závery tohto rozsudku na prípad sťažovateľov. Tento právny záver najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí (bod 16 odôvodnenia) argumentačne doplnil, spresňujúc, že vo veci C-147/16 SDEÚ judikoval, že slobodné vzdelávacie zariadenie, ktoré uzavrelo zmluvu so svojou študentkou o splácaní súm z titulu neuhradených študijných poplatkov, má byť považované za „dodávateľa“ v zmysle čl. 2 písm. c) smernice 93/13/EHS a taká zmluva patrí do pôsobnosti smernice. Poukázaním na charakter žalobcu, ktorý je podľa najvyššieho súdu „osobitným subjektom zriadeným zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka“, najvyšší súd vylúčil aplikáciu predmetného rozhodnutia SDEÚ na daný prípad. Uvedený výklad aplikovaný všeobecnými súdmi v právnej veci sťažovateľov je podľa ústavného súdu ústavne udržateľným, keďže po posúdení skutkových okolností oboch prípadov a ich riadnom vyhodnotení ako odlišných súdy dospeli k záveru o neaplikovateľnosti smernice 93/13/EHS, a preto ani zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a sťažovateľmi nemožno považovať za spotrebiteľskú. Tu je potrebné dodať, že ústavný súd nenahrádza všeobecný súd pri riešení „kauzy“, posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť jeho rozhodnutia (k tomu pozri IV. ÚS 399/2022).

21. Pokiaľ sťažovatelia namietajú, že najvyšším súdom zostala nepovšimnutá ich argumentácia rozhodnutím SDEÚ vo veci C-59/12, k uvedenému sa vyjadril už krajský súd vo svojom rozhodnutí, keď uviedol, že v danej veci išlo o prípad súvisiaci so správou zákonného systému zdravotného poistenia, a preto ani toto rozhodnutie sa na prípad sťažovateľov nevzťahuje (bod 32 odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

22. Z ústavnoprávneho hľadiska je v prvom rade dôležité, že nejde o výklad *contra legem*, čo podporuje aj konštatovanie najvyššieho súdu o vylúčení aplikácie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania; a súčasne ide o výklad súladný s judikatúrou dovolacieho súdu v obdobných veciach, predovšetkým v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/106/2018, od ktorého nebol dôvod sa odkloniť, čo je v súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal s otázkou prípustnosti dovolania sťažovateľov, aj pokiaľ ide o túto otázku a dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľov je v tejto časti neprípustné, čo zreteľne sformuloval [§ 447 písm. f) CSP]. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania,

avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

23. Čo sa týka odlišnej judikatúry Krajského súdu v Prešove, ktorá prisvedčuje právnej argumentácii sťažovateľov, je v danom prípade irelevantná vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený dovolací dôvod sa viaže na judikatúru najvyššieho súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu právnych predpisov a ktorá bola v danej veci aplikovaná konzistentne.

24. Ústavný súd konštatuje, že nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s právom na súdnu ochranu tak, ako to tvrdili sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi rozsudkom najvyššieho súdu a sťažovateľmi namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, preto ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu